

EMLÉKFÜZET

A MAROSVÁSÁRHELY-BAJA
TESTVÉRISKOLAI KAPCSOLAT
10 ÉVE

2007-2017

Köszöntő

a 10 éves marosvásárhelyi testvériskolai kapcsolathoz:

Tisztelt bajai és marosvásárhelyi Kollégák! Kedves jelenlegi és volt Diákjaink!
Kedves vendéglátó Szülők!

2017 őszére elérkeztünk a III. Béla Gimnázium és a Bolyai Farkas Elméleti Líceum és Református Kollégium közötti testvériskolai kapcsolat 10. évéhez. Egy ilyen kapcsolatban ennek az évfordulónak különös jelentősége van, mert mindenki, aki ennek építésében és fenntartásában közreműködött, büszkén tekinthet vissza az eltelt évekre. A kapcsolat stabilitásának jele is az ennyi időn át tartó együttműködés. Tanár, diák és szülő közösen építkezett mindkét oldalon. Tanár, diák és szülő sokat tanult a másik oldaltól.

Ebben a kis összegző prospektusban egy-egy szeletét próbáltuk meg bemutatni a fentebb leírtaknak.

Személy szerint jómagam is úgy érzem, hogy a marosvásárhelyi kollégákkal nagyon jó kapcsolatunk alakult ki. Ezt az értéket szeretném fenntartani, és megmutatni másoknak is: miért érdemes az iskolák közötti együttműködést hosszútávon működtetni.

Kívánok minden jót az intézményeknek és a kapcsolatot építő minden résztvevőnek!

Arnóczki János igazgató

III. Béla Gimnázium

Baja

Egyetlen olyan életszakaszom volt, amelyben megengedhettem magamnak, hogy elszakadjak otthonról – ekkor jutottam el, életemben először s mindmáig utoljára, a marosvásárhelyi csapat tagjaként Erdélybe. Nem véletlen, hogy e néhány nap emléke máig ható.

Amikor megérkeztünk hosszú órák, baleset miatti útzár után, úgy éreztem: nem egyszerűen megérkeztünk, hanem otthonról hazajöttünk. Mint amikor régen látott rokonokkal találkozók az ember, akikkel azonosak a gondjaik, örömeik. Persze rajtam kívül többen voltak, akik nem először találkoztak a vendéglátókkal, de én is ezt éreztem.

Az ott átélt történésekből két esemény borzongat meg mindmáig. Az egyik a Brassóba vezető úton a hősipkás havasok látványa. Lélegzetelállító volt számomra. A másik a visszaúton Nagyvárad, „a Körös menti Párizs”. Döbbetenes volt, hogy nagyjából egy évszázaddal ezelőtt e városban Ady és Léda, Juhász Gyula... És amikor a partiumi tájat néztem, úgy éreztem, mintha Magyarországon járnék.

Amikor pedig a várost, a környéket jártuk, furcsa érzés, inkább érthetlenség kerített hatalmába az elsősorban idegen nyelvű feliratok, a hatalmas román zászlók, az új templomok láttán. Milyen nehéz lehet őrizni a magyarságot, a nyelvet, a kultúrát. Milyen nehéz lehet kisebbségben élni. Nem csoda, hogy ma is hallom annak a csalódott délvidéki fiúnak a panaszát, akivel a TUDOK-on sodort össze néhány percre a sors. Azon kesergett, hogy otthon is idegenek, mert magyarok, meg itt is azok, mert határon túliak. Tragikus, hogy ez így van. Tisztelem azoknak, akik őrzik a gyökereket, és maradnak.

Rábi Magdolna

2008. május

A kalandos kezdet...

Az első bélás diákcsoportot, egy buszra való lelkes és kíváncsi kilencedikest, hárman kísértük el Marosvásárhelyre: Radva László tanár úr, aki a kezdetektől részt vett a cserekapcsolat kiépítésében, és az évfolyamból kikerülő legtöbb diák két osztályfőnöke, Haász Gyöngyi és Balykó Noémi.

Nagylak

Már a hajnali induláskor olajozottan működött hármunk között a munkamegosztás, vagyis Laci közvetlen társalgásba kezdett a két buszsofőrrel, Gyöngyi és én pedig noszogattuk álmos szemű nebulóinkat a bepakolás felgyorsítása érdekében.

Miután mindenki elfoglalta a helyét, rutinos csoportvezetőkként megkértük a gyerekeket, mutassák fel útlevelüket vagy személyi igazolványukat, hogy lássuk, mindenkié megvan-e. Hat szem mindent lát alapon nyugtáztuk, hogy minden rendben, indulhatunk, majd lelkesen integettünk a minket büszkén mosolygva útra bocsájtó igazgatóknak, Polgár Lászlónak.

Néhány óra múlva elértük a magyar-román határt. Szinte nem is kellett várakoznunk, jött is a határőr, hogy ellenőrizze az úti okmányokat. Már a busz felénél tartott, amikor a visszafogott kuncogással aláfestett csendet elképedt kérdéssel törte meg: „Húúú, hát ez meg mi a csoda??? Fénymásolat?!” – Sajnos egy szempárral élesebben látott, mint mi hárommal.

Mint kiderült, külföldön még alig járt diákunk azt hitte, a személyi igazolványról a biztosításhoz készült fénymásolatból azért kapott vissza egy példányt, hogy azzal jöjjön majd, nehogy az eredetit elveszítse. Nem tudta, hogy Haász

tanárnőnek véletlenül sikerült csak duplán fénymásolnia, és nem akarta szemétté dobni a fölösleges másolatokat...

Kétségbeesett gondolkodás és hazatelefonálgatás után úgy döntöttünk, a busz továbbmegy Aradra, és ott töltjük el azt a pár órácskát, amíg a magát kocsiba vágó apuka odaér a határra az eredeti okmánnyal, és utánunk hozza csemetéjét a rá vigyázó Radva tanár úrral együtt. Így is történt. A délutáni viszontlátáskor se tanár, se diák nem emlékezett arra, hogy vajon aznap hányszor sétáltak végig kettesben Nagylak főutcáján le-föl (valószínűleg versmondással ütve el az időt), de egyet mindnyájan egy életre megjegyeztünk: Hosszabb iskolai kirándulásra indulva mi *oszik* alaposan *kukkintsuk* meg az utasok iratait, mert egyáltalán nem *vagány*, ha egy *gyermeket* vagy egy *leánykát* – még épphogy csak elindult- s már a visszapenderítés fenyegeti.

Balykó Noémi

2008. szeptember

2009. május

Jó pár év eltelt azóta, hogy kollégáimmal én is ellátogattam Marosvásárhelyre; utazásunkra mindmáig örömmel emlékezem. A cserekapcsolat révén először járhattam Erdélyben. Vendéglátóink kalauzolása mellett igazán gazdag programban vettünk részt. Meghatározó volt számomra látni, érezni, személyesen megtapasztalni mindazt, amiről csak hallottam, amiről tanítók – megelevenedtek előttem történelmi korok vagy épp a magyar kultúra emblematikus helyszínei. Az erdélyi táj szépségét is nehezen feledi az ember. Titkot rejt ez a vidék, amely még a walesi trónörökös is arra készíti, hogy újból és újból visszatérjen ide, egy parányi erdélyi falucskában épült házába.

Különös tapasztalat volt magyar szóval, magyar emberrel találkozni ezen a kis szigeten, tőlünk nem is olyan távol, s mégis elválasztva. Testvériskolánk ódon falai között valami igazán különlegessel találkozhattunk. Talán nemcsak mi, tanárok, hanem diákjaink is megéreztek valamit abból a tiszteletből, amellyel ez a maroknyi népcsoport magyarságára, kultúrájára, anyanyelvére gondol. Ezek a fogalmak felértékelődnek ott, ahol nem válhatnak természetessé, ahol küzdeni kell a megőrzésükért.

Szemlélettágító és szemnyitogató volt ez az utazás mindannyiunk számára. Nagy értéke van annak a kapcsolatnak, amit testvériskolánkkal ápolhatunk.

Balázs Bernadett

2009. október

2010. május

Erdély, szép Tündérország, már régen rabul ejtett engem és családomat; a Marosvásárhely-Baja baráti társaság tagjaként pedig sok jó ismerősre, baráttra találtam az elmúlt évtizedben. Ezzel egyidejűleg alakult, szépen fejlődött és gazdagodott iskolánk kapcsolata Marosvásárhely patinás iskolájával, amelyet én már „külső” szemlélőként is meglátogattam egyik marosvásárhelyi kirándulásom folyamán, mert látni szerettem volna, legalább bepillantani az ősi falak közé. Így aztán rendkívül boldog voltam, amikor a híres líceum néhány tanárát vendégül láthattuk iskolánkban. Jómagam egy nagyon szimpatikus fiatal angol szakos tanárnőt kaptam 'párként', akivel a nagy korkülönbség ellenére pillanatok alatt megtaláltuk a közös hangot. Elég gyorsan kiderült, hogy gondjaink, örömeink hasonlóak, gondolkodásunk nem is lehet nagyon más, hiszen összetartozunk, mindenféle szempontból egy nyelvet beszélünk. Azon a héten megtapasztalhattam, hogy hasonló őszinte érdeklődéssel viszonyulnak iskolánkhoz, valahogy úgy, ahogy én zárandokoltam el annakidején Marosvásárhelyen az ottani iskolába.

A következő évben kint töltött pár nap méltó folytatása volt az itteninek: gazdag programot állítottak össze, amely során igyekeztek szűkebb hazájukból, iskolájukból a lehető legtöbbet megmutatni. A tökéletes programot nem professzionális turisztikai szakemberek, hanem őszinte jó barátok állították össze számunkra. Barátok, akik városukat, annak környékét éppoly büszkén mutatták meg nekünk, mint iskolájukat, annak sikereit, gondjait. Engem lenyűgözött az a bölcs nyugalom, amivel a nehézségeket, hiányosságokat kezelik, ahogyan azokat el tudják fogadni. Az együtt töltött idő így vált számomra felejthetetlené és felbecsülhetetlenné. Nagyon szeretném, ha lenne folytatás, és a közös program tovább gazdagodna, fejlődne.

Keresztesné Kubovics Margit

Két alkalommal vettem részt Marosvásárhelyen a cserekapcsolatban.

Először diákokkal, amikor a Torda-hasadék volt az egyik kirándulás célpontja és az egykori román király nyári rezidenciája a másik.

Másodszor diákok nélkül csak tanároknak szervezett úton voltam. Ez utóbbi alkalommal különösen gálánsak voltak hozzánk a szervező kollégák.

Minden alkalommal nagyszerű szervezéssel és igazi vendégszeretettel fogadtak bennünket. Mindig nagyon jól éreztem magam.

Amit most kiemelnék: számomra Kálmán Attila rendkívüli idegenvezetése jelentette a legnagyobb élményt. Páratlan intelligenciája, tudása, humora és történelmi ismeretei mellett kedves és szerény személyisége magas mércét állított bennem más idegenvezetőkkel szemben is. Az általa megtapasztalt mércét eddig más alkalmakkor senki más nem ütötte meg...

Ha másért nem, az idegenvezetések miatt is megérte részt venni a programon. Kevesebb lennék, ha Attilát illetve munkáját nem ismertem volna meg, nem hallottam volna kis előadásait.

Nagy Éva

Mint a mesében, úgy a valóságban is minden rossz jóra fordult. Első marosvásárhelyi látogatásom alkalmával ugyanis az utazás előtti este derült ki, hogy útlevelem egy bank széfjében maradt, így én is itthon maradtam.

Az elmaradt látogatást azonban sok sikeres követte, bőven kárpótolva engem a kezdeti kellemetlenségekért. Kollégákkal, énekkaros diákokkal, népdalkörrel, családtagjaimmal többször is élvezhettem a város és a Bolyai Líceum vendégszeretetét. A gyönyörű város értékein túl őszinte, nyitott emberekkel, baráti kapcsolatokkal gazdagodtam. Nagy Judittal és Dr. Kálmán Attilával már szinte családias ez a barátság, de Emesével, Gabikával, és a Líceum tanáraival is sok kellemes percet töltöttünk együtt. A cserekapcsolat révén férjem és gyermekeink is többször jutottak ki Marosvásárhelyre. A kinti látnivalók, élmények tárháza szinte kimeríthetetlen, a baráti beszélgetések fonalát pedig hónapok elteltével is gond nélkül tudjuk folytatni. Remélem, ez még sokáig így lesz. Köszönet érte minden szervezőnek!

Pethőné Kővári Andrea

2010. szeptember

Drámaóra az iskolában

Lesz út lélektől lélekig, ~ avagy utazás az ismeretlenbe ~

„Gyerekek, ez eszméletlen jó volt!” – éppen lázasan keresgéltem kreatív és kevésbé kreatív ötleteim tárházában egy frappáns, ideillő kezdés után, de be kell vallanom, kifulladtam ennél a mondatnál. Áttekintve az eseményeket, lehet, hogy nem is ez a legmegfelelőbb jelző, hisz ez a pár nap messze túlmutatott az „eszméletlen jó” fogalmán. Jelzőzhetetlenül jó volt, elég találó?

Bármennyire is közhelesnek tűnik, de ha valaki megkérdezné most tőlem, hogy eddigi rövid kis életem mely húsz történést, emlékét emelném ki, mint a legmaradandóbb élmények, szinte biztos vagyok abban, hogy a bajai kirándulásunk benne lenne ebben a bűvös húszasban. Erősen próbálkoztam, hogy legalább egy negatívumot, egy egészen apró rossz emléket találjak, hisz azért mégsem kellene ilyen idilli képet festenem az egészről, de hiába. Egyszerűen eltörpül, megsemmisül minden rossz, lehangoló a pozitív élmények mellett. Talán én álltam túl optimistán hozzá, nem tudom, de igazán sajnálom azokat, akik csalódottan érkeztek haza Bajorról. Ugye részleteznem kellene, hogy mi tetszett, mit találok említésre méltónak. Rendszerben.

Elsősorban az emberek. Tulajdonképpen mindenki, akivel csak egyszer is beszéltem, aki elmesélt egy viccet, mosolyt csalt az arcomra, akik mellett, mily meglepő, egyszer sem jutott eszembe, hogy „hoppá, otthon vár egy fizika felmérő!”, akik rendületlenül próbálták megjegyezni, hogy a „szeretlek” románul „te iubesc”. Rendszeres új ismerős, sőt, több mint ismerős, barát, azt hiszem.

A spontán sétálgatások, a random, nevenincs szórakozóhelyek, a vicces pincérek, a táncpróba (külön kiemelendő élmény, érdekes, értékes emberekkel), a fagyizások, a Mecsextrém Park, és még sorolhatnám.

Elmondhatom magamról, hogy „Légy jó mindhalálig musical”-rajongó lettem, egyszerűen szerelmes vagyok abba a darabba. A színészek tehetsége ámulatba ejtő, irigylésre méltó mindenki. Tátva felejtett szájjal, elkerekedett szemekkel kísértük végig a próbát, majd az előadást is. Felejthetetlen volt.

Egy igazán aranyos és szerethető lánynál lakhattam. Megismerhettem a szüleit, az öccsét, és ez szintén hozzájárult ahhoz, hogy maradandó élményként könyvelhettem el a kirándulást.

Bevallom, rettegtem az utazástól, az ottlétől, de a város különleges szépsége, az emberek segítőkészsége – és ez nem amolyan „hiatusvadász”, üres dicséret –, a nyílt érdeklődés, kíváncsiság, amellyel fogadtak minket, eloszlatta minden féltésemet. Már az első nap után azt mondtam, hogy „még, még, még!”, még többet, mindent!

Sajnos azért mindent nem tudtunk megismerni, felfedezni, de remélhetőleg a jövőben lesz még alkalmunk rá.

Legemlékezetesebb pillanat számomra nincs, bár ez, azt hiszem, érezhető volt a beszámolómon is. Mentségemre szolgálhat talán az, hogy fél percenként szüneteltettem az írást, engedtem, hadd rohanjanak meg, tiporjanak le az emlékek, hadd nevessek újra a röhejesen abszurd szituációkon, hadd pörgessem végig gondolatban azoknak az embereknek a névsorát, akikkel szeretnék, sőt, feltétlenül, határozottan akarok még találkozni (burkolt célzás: tessék kérem jönni még Marosvásárhelyre!).

Kitaláltam, hogy az mennyire vicces és mekkora ihletszegénységre utal, ha ugyanúgy fejezem be ezt a röpke kis fogalmazást, mint ahogyan elkezdtem, tehát:

Gyerekek, ez eszméletlen jó volt!

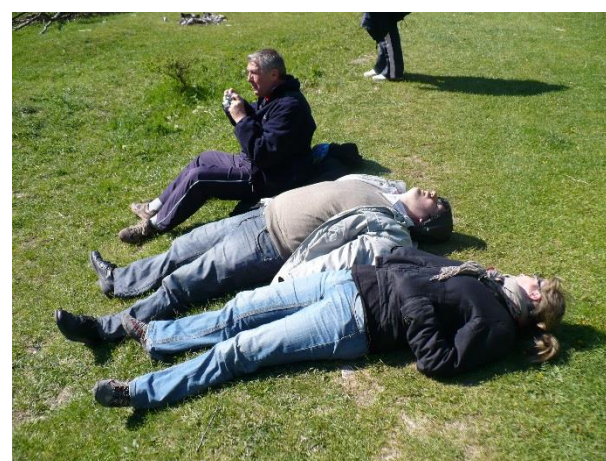
György Szidónia, X. E

Marosvásárhely

2011. május

Tordai-hasadék

Vásárhely és én

Marosvásárhelyhez fűződő kapcsolatam nem éppen új keletű. Először több mint 20 évvel ezelőtt, egyetemistaként jártam a városban, amely akkor még nem e legszebb arcát mutatta: sehol egy magyar felirat, kihalt esti belváros, az ortodox katedrális magyarokat kissé szíven ütő freskói... Bár bizonyára több műemléket is megnéztünk, bevallom, ezekből akkor nagyon kevés maradt meg bennem. Egyedül az emlékezetes, hogy az akkor még fel nem újított, szigorúan őrzött Kultúrpalotába egy élelmes székely bácsi közreműködésének köszönhetően jutottunk be, aki a helyi rendfenntartókkal összekacsintva rögtönzött idegenvezetést is tartott az előcsarnokban néhány a zsebébe csúsztatott bankjegy fejében...

Amikor másodszor – magánúton – jártam a városban, sok minden megváltozott. Addigra már elég sok barátom és ismerősöm élt ott, akikkel a köztes időben az egyetemen vagy mindenféle tudományos-kulturális munka révén, netán „ismerkedős” oldalakon keresztül ismertem meg. Maga a város is sokkal barátságosabb lett, hosszabb időt is töltötünk ott öcsémmel. Végigjártuk csaknem az összes múzeumot, a Teleki-tékat, ekkor már az éttermekben sem csak egyféle „menüből” lehetett választani, hanem az erdélyi konyha sokféle specialitásából. Mindenhol magyarul beszélve is elértük, amit szerettünk volna. Ekkor (2009-ben járunk) már működött a testvériskolai kapcsolat a Bolyaival és a Református Kollégiummal, de nekem sok közöm még nem volt hozzá: mindenesetre reméltem, hogy ezen az úton is visszatérhetek a városba, ahol már volt is kikkel találkozni.

Nemsokára viszont e partneri viszonyoknak is egészen sokféle formában részese lehettem: először csak a „szokásos” csereprogram kísérőtanáraként és egy versenyző diák kísérőjeként, később vendégtanárként, majd egy közös projekt szervezőjeként és résztvevőjeként. (És bár ettől függetlenül, de egy kongresszus révén is jártam a városban.) Mondanom sem kell, mindegyik külön-külön is rengeteg élményt adott, rengeteg fontos ismeretséget (több esetben aligha túlzás barátságról is beszélni) szereztem általuk, nem is csak iskolai körökben. A sok emlék közül mégis arra az egy hétre emlékszem a legszívesebben, amikor vendégtanárként tarthattam történelemórákat a vásárhelyi diákoknak, egyúttal kíváncsian látogattam az ottani tanórákat is. Utóbbi esetben főleg arra lettem volna kíváncsi, hogy lehet az, hogy egyazon iskolából hogy kerülhetett ki annyi kiváló író/ költő, akik ráadásul hasonló generációkba is tartoznak. (Bevallom, nem találtam meg a választ.) Történész kollégáim kérésének megfelelően a trianoni békeszerződésről, Baja, illetve a magyarországi németek történetéről tartottam órákat, ám a negyedik kért témával komoly feladat elé állítottak. Azt kérték tőlem, arról meséljek, mit tanítanak Magyarországon a dáko-román kontinuitáselméletéről. Egyrészt azért volt nehéz, mert a középiskolában gyakorlatilag semmit (legfeljebb megemlítjük, hogy létezik ilyen is), másrészt meg az evvel foglalkozó szakirodalom nagy része nyelvészeti érvekkel (is) operál, csak hogy a román nyelvi fejtegetéseim elég hiteltelenek lettek volna egy olyan közegben, ahol a legrosszabb tanuló is jobban tud románul, mint én... Végül azért – azt hiszem – meg tudtam oldani a feladatot, bár némileg megizzadtam közben.

És ne felejtsek el, hogy néhány kollégával való együttműködésünk időközben messze túlmutat a kötelező kereteken. Bár időközben családomban is erősödött az „erdélyi vonal”, ha Marosvásárhelyről segítségre volt szükségem – akár beszerzendő anyagok, akár publikációk, akár csak információk formájában, mindig volt, akire számíthattam. (Jó példa erre az általam szerkesztett folyóirat, a Bajai Honpolgár idén július-augusztusi, marosvásárhelyi tematikus száma. Eredetileg csak a fél lapszámot akartuk megtölteni vásárhelyi anyaggal, de annyi értékes-izgalmas írást küldtek a kollégák, barátok, ismerősök, hogy aztán háromnegyed lett belőle, és a honlapra és szeptemberre is maradt belőle...) Ma már elég jól ismerem a várost, de lennének még terveim: több környékbeli település megismerése, színházi előadás megtekintése, egy-két gasztronómiai élmény, sok találkozás... Bízom benne, hogy mindegyikre lesz alkalmam.

Dr. Mayer János

2011. október

2012. május

Tíz évvel ezelőtt találkoztam először az akkor hozzánk látogató marosvásárhelyi tanárokkal, előbb hivatalosan, a csereprogramban érintett osztályfőnökként, az igazgatói irodában, majd kollégaként, jóval kötetlenebb formában, jó hangulatú kerti partikon, közös vacsorákon.

Három éve a Marosvásárhelyre utazó bélás tanárcsapat egyike voltam. Első erdélyi utam volt, nyitott szemmel, nyitott szívvel... mindkettő hamar megtelt.

Csodaszép helyek, lenyűgöző épületek, azaz felejthetetlen emlékek: Brassó, Segesvár, Gyulafehérvár, a pelesi királyi kastély, a szászfehéregyházi erődtmplom, és természetesen Marosvásárhely! Melegszívű vendéglátás, kedves emberek, azaz felejthetetlen emlékek: nagy beszélgetések, nagy nevetések.

A tetőpontot a gernyeszegi Teleki kastély parkjában tartott micsezés jelentette, ahol nagy meglepetésünkre a gróf és családja is megjelent egy koccintásra. Aznap volt a születésnapom....

Illésné Turai Zsuzsanna

2012. október

Veszprém

Baja, Bunyevác tájház

Marosvásárhely 2016

Sokáig nem tudtam, miért annyira izgatottak tanítványaim már hetekkel a marosvásárhelyi látogatás előtt. Amikor lehetőségem nyílt részt venni a kiránduláson, mindent megértettem.

Már az odaút is sok szépséget rejtett magában. Az alföldi tájhoz szokott szem nem tud betelni a hegyek látványával.

Az utazást megszakítva megtekintettük a Hunyadi család egykori birtokközpontját a Vajdahunyadi várat, melyet az évszázadok során folyamatosan bővítettek tulajdonosai. A 20. század elején restaurálták, így ma teljes épségben várja látogatóit.

A hosszú utazás kényelmetlenségeit azonnal feledtette a marosvásárhelyi tanárok és diákok kedves fogadtatása.

Ott tartózkodásunk első napján megismerkedtünk a Bolyai Líceum történetével, gyönyörű épületével és bepillanthattunk az iskola mindennapjaiba is. A városi séta alkalmával sok érdekes információt tudtunk meg a város történelméről és az ott élők életéről. Megcsodálhattuk a szebbnél szebb épületeket, köztük a Városházát és a Kultúrpalotát.

A legkülönlegesebb program a színházlátogatás volt. Jártunk a kulisszák mögött, az öltözők között, a színpad alatt és végül a jelmezraktárban is, ahol felpróbálhattuk a különböző színházi előadások jelmezeit és kiegészítőit.

Pénteken egy egész napos kirándulást tettünk, miközben Petőfi Sándortól Károly walesi hercegig sok minden szóba került. Első állomásunkra, Szászfehéregyházra úttalan utakon, roskadozó hidakon, legelésző birkanyájak közt jutottunk el. Károly herceg bizonyára tud másik utat is, hiszen már többször járt a faluban, sőt háza is van itt. Az alapítványa sok itteni szász ház felújításában segédkezett.

A faluban található az egyik legszebb erődtemplom, mely a 15. században épült, de építéskor felhasználták a korábban ott álló székely kápolna falait is. A templomban múzeum is működik, melyben az itt élő szászok őseinek életét ismerhetjük meg. Az erődtemplom a Világörökség része.

Utunkat egy újabb kulturális világörökség, a segesvári belváros megtekintésével folytattuk. Miután feljutottunk az 1600-as években épült, 172 fokból álló Diáklépcsőn, minden bélás diák megállapíthatta, milyen jó, hogy iskolánk nem egy hegyre épült.

A nap végén ismét a brit királyi család közelébe kerültünk. Erdőszentgyörgyre látogattunk a Rhédey család kastélyába, ahol több különböző témájú kiállítás várt bennünket. Legérdekesebb mégis az volt, hogy hogyan lett egy erdélyi grófkisasszonyból, Rhédey Klaudiából II. Erzsébet brit királynő ükanyja.

A szombati napot a tanulók a fogadó családokkal töltötték, mi tanárok pedig a Bánffy család nyomába eredtünk. Jártunk Bonchidán Erdély egykor egyik legnagyobb és legszebb kastélyában. Ez az Erdély Versailles-aként is emlegetett kastély, mely a Bánffy család tulajdonában volt, ma igen romos állapotban van, de még így is gyönyörű.

A Bánffy család több, mint 500 éven át volt tulajdonosa Bánffyhunyadnak. A város központjában található egy 13. századból származó templom, melyben gyönyörű kalotaszegi hímzéseket csodálhattunk meg.

Sajnos a marosvásárhelyi kirándulás csak néhány nap, de az ott megismert kedves emberek és a meglátogatott helyek szépsége örökké nyomot hagy az ember lelkében.

Sziegl Hajnalka

2013. május

2013. október

A tíz éve működő cserekapcsolatban a legutóbbi alkalommal – 2017 májusában – vettem részt. Radvai László vezetésével diákokkal látogattunk el a Marosvásárhelyi Bolyai Farkas Elméleti Líceumba. Sokan már ismerős diáktársakhoz érkeztek, hiszen régebb óta vesznek részt ebben a programban. Öröm volt látni, hogy milyen boldogságot jelentett számukra az ismételt találkozás. A tanárkollégák is maximális figyelemmel és odaadással kísérték minket. A vendéglátók emberi hozzáállása, vendégszeretete egyszerűen lenyűgöző volt. Az ott töltött idő alatt igyekeztek minél többet megmutatni Marosvásárhelyből és kissé tágabb környezetéből. Bepilanthattunk Erdély gyönyörű vidékeire, kulturális eseményekre.

Nagyon nagy értéknek tekintem ezt a cserekapcsolatot, melynek az iskolákon túlmutató eredményei is vannak. Az elkövetkező időben mindenféleképpen tenni kell azért, hogy ez fennmaradjon és tovább működjön.

Lakner Attila

2014. május

2014. október

A marosvásárhelyi testvérkapcsolat ápolásába a gyerekeim révén csöppentem bele. Számtalanszor látunk vendégül és ajándékoztunk meg élményekkel Marosvásárhelyről érkező diákokat, akik a viszontlátogatás alkalmával szintén felejthetetlen, életre szóló élményeket szereztek gyermekeimnek.

Én először kísérőtanárként látogattam Erdélybe, erre a varázslatos vidékre, majd nagy örömmel kapcsolódtam be a tanár csereprogramba.

Nagyszerű kollégákat ismerhettem meg, akikkel egy-egy újabb találkozás alkalmával régi ismerősökként köszöntjük egymást, és a világ legtermészetesebb módján ott tudjuk felvenni a beszélgetés fonalát, ahol egy-két évvel korábban abbahagytuk. Ezt óriási dolognak tartom. A táj, a látnivalók varázsán túl mély, bensőséges emberi kapcsolatokkal gazdagodtunk.

Hogy mit kaptunk tőletek, kedves marosvásárhelyi kollégák?

Hadd villantsak fel néhány mozzanatot legutóbbi találkozásunk emléktárából. Legelevenebben a gernyeszei Teleki kastélyparkban eltöltött este emléke él az emlékezetemben. Ez alkalommal is a hártalan vendégszeretet, figyelmesség, kedvesség számtalan jelét tapasztalhattuk meg. Rengeteg szín, érzés, élmény, hangulat kavarg bennem, amikor felidézem a történeteket. Attila most is, mint mindig elkápráztatott bennünket azzal a hatalmas műveltséggel, ismeretanyaggal, ami a fejében lakozik, és amit rendre lelkesen megoszt velünk. Emlékszem a nagy gonddal, szakszerűen, saját kezűleg elkészített finom falatokra, a derűs közös munkálkodás eredményeképpen fölállított tűzrakó helyre és a minden földi jóval bőségesen megterített asztalokra. Háttérben a grófi kastély sziluettje és a békés Maros-part. Ekkora gazdagság grófoknak is ritkán adatik meg, így nem csoda, hogy a kastély ura és családja is közénk kíváncsolt. Nemes szerénységével, őszinte közvetlenségével a gróf úr emelte, színesítette az estébe nyúló derűs, meghitt együttlét hangulatát. Ennél több bájos színfoltját egyetlen estének el sem lehet képzelni. De mégis! Másnap ráadás képpen a finom humor árnyalata is belevegyült a képbe, amikor Lehel csak úgy melleleg fölhangosította a buszunk rádióját, melyből megszólalt a bemondó és „véletlenül” éppen az úton lévő bajai társaságot köszöntötte.

Kell ennél több?

Köszönjük Nektek!

Pongó Csilla

2015. május

Torda

Gyulafehérvár

Földrajz szakomból kifolyólag mindig érdekelt a tájak, kultúrák megismerése. Szívesen ismerkedem meg más vidékeken élő emberekkel, akikkel azután lehet beszélgetni, tőlük megtudni a helyi sajátosságokat. Ezen igényemet nagyon jól szolgálják az iskolák közötti cserekapcsolatok is. Ilyenek többek között a HATÁRTALANUL pályázatok nyújtotta lehetőségek. Amikor csak lehetőségem van rá, mindig szívesen csatlakozom ezekhez a projektekhez. A legutolsó a marosvásárhelyi testvériskolával megvalósított projekt volt, mely még mindig tudott új élményt nyújtani. Az ilyen programok keretében már megszoktam, hogy nagy szeretettel várjuk egymást. Szeretné mindenki a saját környezetének kultúráját, történelmi múltját, természeti szépségeit minél részletesebben bemutatni. Itt viszont olyan eldugott kis helyekre is eljutottunk szakavatott kísérőink segítségével, ahol ritkán látott kis ékszerdobozokat tekinthettünk meg. Nagy élmény volt az is, ahogy a két iskola diákjai várták egymást, ahogy elkeveredtek egymás között a programok során, és amilyen nehezen ment az út végén az elválás. Ezt egyértelműen most tapasztaltam meg. Ez az egyik nagy értéke lehet ezeknek a projekteknek.

Gottlieb Gábor

2015. október

Üzemlátogatás - Mogyi

Budapest

2016. május

2016. október

2017. május

Tanárlátogatások
2013. augusztus, Baja

2015. augusztus, Marosvásárhely

Az elmúlt kettő évtizedben bejártam Európát, de Erdély - nem tudom az okot - hosszú ideig kimaradt a meglátogatott helyek listájáról. A testvériskolai kapcsolat és egy Comenius Iskolák Közötti Együttműködés során találkoztam és dolgoztam együtt néhány marosvásárhelyi kollégával. Sokat meséltek szülőföldjükről, s amikor megtudták, hogy még nem jártam Erdélyben, az arcukra kiülő döbbenet mindennél többet mondott. Az angol szakos kolléganő stílusosan ennyit mondott: "Noémi, it is a must." Azaz muszáj, kihagyhatatlan...

Az említett beszélgetés után egy évre, 2013-ban, nyílt lehetőségem kísérőtanárként iskolánk diákcsoportjával Erdélybe utazni. Erdély - egy szó, egy földrajzi név, egy szelet történelem, sok-sok megőrzött és ápolt hagyomány - mennyi mindent jelelt. Számomra, mielőtt odautaztam, azokat az embereket jelentette, akiket szerettem, tiszteltem. Rajtuk keresztül ismertem meg egy darabka Erdélyt, a szívből jövő kedvességet, vendéglátást: mintha otthon lettem volna. Az utlétem alatt egyik tündérmeséből a másikba csöppentem. A legnagyobb hatással a Békás-szoros volt rám: nyugalom, szépség, misztikus hangulat, nyomasztóan magas sziklahasadékok, zúgó hegyi patakok - itt éreztem azt, milyen porszem az ember, s Wass Albert szavai jutottak eszembe:

"Nézd a fát! Nézd a hegyet! Nézd meg a folyót vagy a tengert! És gondold el, hány milliárd vízcsepp van benne, hány milliárd vízcseppbe zárt világ!...És akkor gondold szájalommal azokra, akik el akarják hitetni Veled, hogy nincs Isten."

Páli Noémi

Bajai III. Béla Gimnázium

Bolyai Farkas Líceum

Református Kollégium

Összeállította: Sziegl Hajnalka
Radva László